

Sršeni

humoristično-satiričen list.

Izhaja dvakrat na mesec.

Velja letoletno 3 gold., za pol leta 1 gold. 50 kr., za četrť leta 80 kr. Posamezni listi se prodajajo po 12 kr. — Dopisi naj se frankujejo. — Rokopisi se ne vračajo. — Vredništvo in opravništvo je v Ljubljani na glavnem trgu št. 12 v I. nadstropji.

Jaz dr. Dolfi Schaffer

se spodobno predstavljam slavnemu občinstvu.

Pred 30 in nekoliko leti se je ljubljanskemu mestu prigodila nezasluzena čast, da sem se v njegovem ozidji rodil jaz od gosposkih starišev, kar je uzrok, da sem istinit „Laibacher Stadtkind“.

V tej zadnji lastnosti sem se zlasti obnesel pri neki aferi v družem razredu, sicer sem pa rasel na pameti in na telesu tako dolgo, da sem dosegel svojo sedanjo velikost.

O svojem življenji na gimnaziji in na vseučilišči. Vam pri najboljši volji ne morem povedati nič posebnega. Ko sem postal doktor, sem se vrnil v Ljubljano, kjer mi je neka teta zapustila hišo, da sem sedaj „zweimal verstockter Hausherr“.

To je bila pametna misel od moje tete! Prvič je bilo pametno, da je hišo imela, drugič da jo je meni sporočila in tretjič da je umrla.

Kot posestnik hiše v svojih prostih urah — katerih imam 24 vsak dan — gledam skozi okno in premišlujem, kdo je bila pač tista brumna duša, ki je omislila čudno svetilnico na znamenji pred bolnišnico in kaj so bili uzroki? Kdo je pač zagrebel tiste kostenjake, ktere so izkopali, ko so popravljali mojo hišo? In še več enacih misel mi časi roji po glavi.

Vsake kvatre enkrat pa imam velik praznik. To je vselej takrat, kadar je zbor konstitucionalnega društva ali pa mestnih očetov, med ktere sem tudi jaz prišel in z menoj 29 tovaršev kakor Savel med preroke.

Po znanem pregovoru: „Če manjša žaba, bolj kriči“ tudi jaz, kot najmanjši mestni oče, veliko klepečem, kakor znane vremenske žabe v sklenici (glej podobo, ktera je le zbog tega tako slabo izpala, ker imam kakor nemec pravi: „ein nichtssagendes Gericht!“) Sicer moji govori nemajo logike, pa vendar mislim, ka delam jaz visoko politiko, kakor se misli o žabah, da dež izprosijo. Kedar splezam na lestvico starih fraz, takrat imponujem filistrom, moj govor in moje ime se prestreljeno tiska v „Tagblattu“ in celo v očeh ženskega spola dobi moja ničevost nekako veljavo; vse pravi, da sem „ein Teufelskerl“.

Slovencev ne morem, kakor šurka v juhi ne, zato v vseh svojih govorih po njih udriham, ker tako se zadobi slava dober kup in brez mnozega truda, tako se zadobi tudi „Fleisszettel“ od gosp. Dežmana, našega mojstra in preroka.

Vse moje dejanje in nehanje pa se suče okolo žensk — pardon, ustave. Ustava je vse, ona je začetek in konec, laž in resnica, smeh in jok, sploh pa meni tako potrebna reč, kakor bromemu beraču birglje, ali pa gledališčinim igralcem kulise, kajti z ustavoj vsaj nekoliko zakrivamo, kaj se za kulisami godi — in izgovor je dober, če je iz trte izvit.

Sicer sem pa znan, kot vesvoljni „Courmacher“, kot nov Amorček brez perut in brez pušic, ktere slednje bi mi sploh ne rabile, ker škiljim in bi tako na desno streljal, na levi pa zadel.

Labko bi še kaj povedal, pa spominjam se izreka: „Tant de bruit pour une omelette“, ali slovenski: „Škoda za groš“!

V prihodnjem listu „Sršenov“ se vidimo spet! Servus!

Pesem „Sršenov“.

Oj sršeni izletite,
Po slovenskih tleh hitite,
Kar nam kvarno, to pikajte!
Vragu nikdar mir ne dajte!
Brrzz, brrzz! le naprej!
Dokler je nemčurjev kaj!

Le slabosti vse odkrite
Vtipom, sátiroj solíte,
In za vedno hujše boje
Združite še nove roje!
Brrzz, brrzz! le naprej!
Dokler je nemčurjev kaj!

Se Vam bodejo grozili,
Vas črtili, Vas lovili,
Pa brez straha jim v roko
Žélo tislite globoko!

Brrzz, brrzz! le naprej!
Dokler je še vragov kaj!

Tud' če na domačem polji
Ne vrši se vse po volji,
Opikajte ljudi mlačne
Lastne slave, časti lačne!
Brrzz, brrzz! le naprej!
Dokler je še mlačnih kaj!

Ko se niste še rodili
So Vas že na smrt sodili.
Živi, čvrsti, le pikajte
In pardona ne davajte!
Brrzz, brrzz! le naprej!
Dokler je „sršenov“ kaj!

Ktera država je najmanjša?

To vprašanje se je že čestokrat stavilo. Rekli so nekteri, da je ona deželica v nemškem „bundu“ najmanjša, kjer ne morejo niti keglišča napraviti na lastni zemlji, ker bi krogle letele v sosedno deželico, kar bi uzročilo ravs in kavs, naposled celo vojsko.

Drugi zopet so smatrali ono državo kot najmanjšo, ktera ima tako malo vojakov, da oficirji niti taroka igrati ne morejo, ker jim manjka tretjega.

Še drugi pa so trdili, da je ona dežela najmanjša, ktera tako malo davka plačuje, da mora njen deželni oče nositi čevlje na kveder.

Mi pa po svojej priprostej pameti smelo izrekamo, ka se nam cislajtanska Avstrija dozdeva kot najmanjša država, ker nima lastnih ljudi, da bi jej bili ministri, ampak si jih mora izposojevati.

„Sršeni“.

Časnikarska dostojnost.

Gospod oziroma Monsignore Luka Jeran so v svojem cerkvenem „Hanns-Jörgel-nu“ v nekem spisu Garibaldiju kot „epitheton ornans“ nadeli imé: „zeleni kušar“ in „kos gnjilega mesa“. Ko bi časniki, kteri se strinjajo z nazori Garibaldija in svobode sploh, posnemali pisavo „Zgodnje Danice“ bi utegnili, o gosp. Luki Jeran-u govoreči rabiti sestave kakor: „višnjeli zelot“, „črna suknja ovsenoj slamoj nabasana“, i. t. d. i. t. d.

Pogovor na ulici.

Janko: Brate, kaj misliš, kako bi se najprimernejše imenovali nemčurski poslanci, ki ne hote v deželni zbor in se kujajo?

Stanko: Hm! menda ustavoverni ku — ku — kujoni!

Star pogovor se glasi: „Kdor hoče iti na Dunaj, mora pustiti trebuh zvonaj“. Ko bi v denšnjem političnem položaji hoteli naši poslanci v državni zbor na Dunaj, bi morali pustiti vsaj glavo zvonaj.

Analogija.

Bratje Čehi imajo med družimi vodji grofa Clam-Martiniča, Magjari grofa Andrassy-ja, Slovenci pa grofa Barbo-ta. Honny soit, qui mal y pense!

Pesem o globi.

(Napev kakor: „Moj očka so rekli:“)

Gospod Wurzbach so djali:
Oj to pa ne gre,
Da se nam že Slovenci
V gledišči smeje!

Pa jim bom že zabranil
Vsak extempore,
Bodo škodo trpeli
Na svojem portemonnaie.

Pa so briča poslali
Do Nolli-ta fajn,
Pa je rekel, da hoče
Ga videt' Premerstein.

Ga Premerstein praša:
Je li vse to res?
Se Nolli odreže
In smeje skor vmes.

Pa so rekli in djali,
Če će bit' gotov
Pa mora koj plačat'
Šest desetakov.

Tako je ravnala
Naša vladna oblast,
Pa globo bo plačal,
Kdor dnar bi smel krasť.

Se je Nolli pritožil
In djal: „Dos bär bos!“
Bodo sodci dobili
Morebiti dolg nos.

To je pesem o globi
In komur je všeč,
Nevoljin poreče:
Le škoda da j' preč.

Fitodem.

* * *

Francoski časnik Gaulois piše: „Strela je imela zadnjič jako pametno misel, treščila je v Saint Denis in ubila bavarskega oficirja.“

Vrag vedi, zakaj ima strela tako pametne misli samo na Francoskem!

Pojasnilo.

Da ne bo neprijetnih pomot in preprirov naznani in izreče podpisani enkrat za vselej, da s svojimi znanimi besedami:

„Apparent rari nantes in gurgite vasto“
nikakor ni cikal na one štiri (!) mladenče, ki so letos stopili v prvo leto bogoslovja.

S spodobnim spoštovanjem

Virgilij,

pesnik v pokoji.

Olimp, na s. Lukeža dan.

Nekemu društvu v Mariboru.

„Padat' vidim listje, veje
Komaj deblo še stoji!“
To nasledki so ideje —) Se po-
Lastne trmoglavosti!) navlja.

Poreden odmev.

Kdaj pridemo do zedinjene Slovenije?

— nije!

Koliko je nemška požarna straža že pogasila?

— pila!

Ali je ljudski učitelj res dobro plačen?

— lačen!

Kdo je med nemčurji največi genij?

— še ni!

Ali ima mnogo obiskovalcev nemško gledališče?

— išče!

Kdo hodi po zimi na Golovec?

— lovec!

Ali so res nevarni in škodljivi oo. Jezuiti?

— zvit!

Komu je največ koristila razstava na Ptujem?

— tujim!

Ist Jemand unter den Verfassungstreuen wirklich liberal?

Odmev; Nix deutsch!

Izreki slavnih možakov.

Mulej na Vrhniki: Hudiča, pozabil sem!

Učitelj Močnik: Učitelji imajo že toliko plače, da lahko izhajajo! (Odmev: Ajaj! O — o — o — o!)

V. C. Supan: Gospoda moja! Tako piše veleslavni „nationalökonom Carey“, (patetično) in jaz sem ga bral, gospoda moja! in Carey ima prav, in ker ima Carey prav, je to istina, zato jaz predlagam, da . . .

Horak: Dank' ich für das Vertrauen, (Vertrauen) werde Mandat annehmen!

Ertl: Caramba!

Hripav glas: Sedaj nam ne treba svobode, jo bomo že pozneje dobili!

Muha pijana: Ma, kaj hudiča delaste?

Resnična prigodba.

V Ljubljani je znana krčma „pri kolovratu“, v katero mnogo ljudi zabaja. Prigodilo se je, da je pri eni mizi vkup sedelo več Slovencev in neki c. kr. uradnik, pa jako siten in zoper nemčur, kterega nikdo trpeti ni mogel. Eden izmed Slovencev jo imel seboj svojega psa, kteri je po svoji pasji naravi svojemu gospodarju se dobrikal in nanj skakal, tako da mu ta konečno reče:

„So leg' dich nieder, Sultel!“

„Sprechen Sie denn mit Ihrem Hund nicht slovenisch?“ špikne omenjeni nemčur in si misli, zdaj sem mu jo pa zasolil.

A Slovenec mu hitro zavrne:

„Ich spreche mit jedem Hund deutsch!“

„Wie meinen Sie das, hat das einen Bezug?“

„Keinen andern, als dass ich, wie Sie sehen, mit jedem Hund deutsch spreche.“

Naš poročevalec nam ni povedal, zakaj je po tem dvogovoru omenjeni nemčur vtihnil, med tem ko se je vse v krčmi krohotalo, morebiti pove sam razloge, če dobi te vrstice v roko.

Pri razstavi na Ptuiju

je neki gospod Müller nemške pevce naslednjimi slovi nagovoril:

„Im deutschen Liede liegt der Fortschritt, im deutschen Liede liegt die Freiheit, im deutschen Liede liegt die Kunst.“

Človek treznega duha mora nehotoma prašati:

Wo liegt denn eigentlich der Herr Müller?

Narodni pregovori v novi obliki.

Je tema, kakor na Šentpeterskem predmestju.
Nobena smereka ni tako kosmata, da bi je sekvester (na Gorenjskem) po grlu ne spravil.
Govori, kakor bi dr. Schaffer-je vezal.
Boljši je enega Keesbacher-ja spoditi, nego tri Urbase v službo vzeti.
Po hudi nemškutariji nektere deželne uradnike rada glava boli.
Komur bog pamet da, temu da tudi deželno odborništvo.
Pokroviteljstvom se daleč pride.
Bog je visoko a svoboda še daleč.
Kdor prilizovanja „špara,“ sam v jamo pade.
Deželno odborništvo ne pade daleč od Horakove rodbine.
Beust Avstrijo do praga, Bismarek Avstrijo čez prag.
Kar Nемеc ne zmore, grof Andrassy pripomore.
Quidquid delirant reges, plectuntur

Slovani.

Dramatičen odlomek

posvečen policijskemu svetovalcu gospodu Ahčin-u.

(Čas: 1/29 ura zvečer; kraj: gostilnica „pri zvezdi“ na Poljanah.)

Osobje: A in B, več gostov, natakarič i. t. d.

A. vstane, vzame klobuk in se pripravlja na odhod.)
B. „Was, Herr Rath, gehen Sie schon um 1/29 Uhr nach Hause?“

A. Ja, nach Hause gehe ich, nach Hause, glauben Sie ich gehe in ein — Haus? Ist das eine flegelhafte Frage! Nach Hause gehe ich, dass Sie es wissen!

B. Aber ich meinte ja nichts böses, ich wollte nur das Vergnügen Ihrer werthen Gesellschaft —

A. Nach Hause gehe ich, ja nach Hause! Die Frage ist flegelhaft, schiekt sich gar nicht für einen Landeschulinspector! Flegelhaft! Nach Hause gehe ich, nach Hause, dass Sie es wissen! Nach Hause!

(Odide.)

Glas izmed občinstva: Ali je ta gospod A. morebiti policijsk svetovalec?

Drugi glas. Da!

Prvi glas. Tedaj mi je vse jasno.

Pozor! Pozor!

Prosimo, blagovolite vstopiti! Za malo novcev lahko gledate čudovite reči, tedaj pozor!

1. Zvonec, katerega zaporedoma nosijo slovenski igralci in pevci po Novičnem referatu.
2. Tisti raki, katerim je že marsikdo, zadnjič celo Beust zvižgat šel.
3. Las, katerega smo profesorju Pirkler-ju vrh glave izruvali.
4. Velik kos Lesarjeve nesebičnosti. (posebno zanimivo!)
5. Tri dlake iz kralj Matjaževe brade.
6. Zaljubljeno pismo, katero je poslal povodni mož neki Krakovčanki.
7. En lóť volne, namočene nemškoj pravicoljubnostnoj. (Unicum!) (Se nadaljuje.)

Laži — pošta.

Iz Ljubljane: Monsignor Luka Jeran pobira milodare za Garibaldija, kateri je postal ud katoliškega društva v Ljubljani in se vpisal v bratovščino čistega „škapulirja“.

Iz Maribora: Baron Carneri in Baron Rast vkup izdelujeta veliko slovensko slovnico.

Iz Radoljice: Gospod Wurzbach je predsednik odboru, da se osnuje tabor v Lescah.

Iz Berolina: „Olle Willem“ denes do osmih zvečer ni izpil niti kapljice žgane pijače. Bismareku sta zbog tega pognala dva nova lasa.

Iz Ljubljane: Barbo, Kosta in Tavčar strašno agitujejo, da bi dr. Zarnik postal deželni odbornik.

— „Brencelj“ je izdal denes prvo številko, v kateri ni Dežmana in „prokletih grabelj.“

— V celem mestu ni niti enega nemškega dopisa.

— Sinoč sta dr. Zarnik in svetovalec Kromer v čitalnici pila bratovščino. — Gosp. Blaznik je podpisal 100 akeij za narodno tiskarnico, katero memogredé povedano, „Schwindel“ imenuje; lastno tiskarnico pa je dal Matici (za 80.000 gld.) v dar. Slava mu!

V časnikih se berejo čudne, do zdaj nepoznane lastnosti grofa Beusta, med drugimi tudi izraz: „selbstlose Hingebung“. Ali bi se to ne imelo brati: „Selbst (Türken-) Loose Hingebung?“

Radoveden jezikoslovec.

V obrambo.

Neki dopisnik je zadnjič poročal v „Slovenskem Narodu“ o zastopnikih Slovencev v Trstu ter zlasti mene napadal, ker nisem vstal in dokazal vladnemu komisarju da imajo Slovenci učiteljev in knjig, kolikor treba, samo, da vlada volje nima ter da sem sedel kakor za stavo in niti besedice črhnil za Slovence. Temu napadu nasproti se moram opravičiti. Tedaj bodi povedano enkrat za vselej slovenskemu občinstvu, da sem se ravnal po latinskem pregovoru: „Si tacuisses, philosophus mansisses“ in po slovenskem „Če molčiš, se desetim odgovoriš, če pa govoriš, pa še enemu komaj“. Tako sem tedaj filozof (?) ostal in se vsaj desetim odgovoril. Vrh tega naj se pa tudi pomisli, da sem že za mladih let v znani pesmi „Hej Slovani“ pel med drugimi:

„Mi stojimo — pevši, kakor zidi grada“
znano pa je, da zidovi nikdar ne pojo, da je tedaj moje geslo sploh le molčanje. Toliko za zdaj moje opravičenje. Sicer pa brez zamere.

Franč Cegnar,

zastopnik Slovencev v mestnem zboru v Trstu.

☛ Listu je pridjana inseratna priloga.

Prihodnji list izide prve dni decembra.